

landet, eller som kan imødegå problemer med arbejdsudbudet.

F.eks. ved vi, at vi vil tabe afgiftsindtægter, skatteindtægter på ophævelsen af 24-timersreglen i 2004. Vi kan også risikere at miste indtægter på de udfordringer, som Internettet giver os i forhold til at opretholde skatter og afgifter, herunder moms.

Nogle har fået den opfattelse, at stødpuden jo bare kan bruges til at lave planlagte skattelettelser her og nu. Det er bestemt ikke forsvarligt. Vi kan jo ikke bruge de samme penge to gange, og vi vil stå over for nøjagtig de samme udfordringer, som netop stødpuden skal bruges til at møde.

Af disse grunde lægger regeringen heller ikke op til skattelettelser; vi vil holde den samlede skat i ro.

Når man har en klar strategi, som regeringen har med »Danmark 2010«, så skal man være parat til hele tiden at justere midlerne, hvis det bliver nødvendigt for at nå målene.

Over en periode på 10 år vil der ske meget, som vi ikke kan forudsige, og som vi måske ikke engang kan ane.

Det kan være noget, der kommer til os udefra, det kan være forbruget, investeringerne eller arbejdsmarkedet, der udvikler sig uventet. Det kan være, at det, der sker, kun er positivt, det kan også være, at det er så småt, at det ikke er nødvendigt at gøre noget ved det, men hvis der sker noget større, som bringer den gode udvikling i fare, så skal man være klar til at reagere. Det har denne regering vist at den kan og at den vil.

Hvis vi prøver at binde den økonomiske politik én gang for alle, når vi ingen resultater. Det statiske samfund er en illusion. Det er ikke fortidens beslutninger, der skal bestemme vejen. Vi skal bruge dem som fundament og derpå skabe nutidens beslutninger for at nå vores mål for fremtiden.

Som i 1993 kan vi få brug for at igangsætte økonomien med en skattenedsættelse, der senere afvikles igen. Som i 1998 kan vi få brug for at køle økonomien af med en skattestramning, der senere trappes ned igen.

Regeringen vil bruge »Danmark 2010« som det springbræt, der skal bringe samfundet godt ind i det 21. århundrede, som et samfund med høj beskæftigelse, med økonomisk stabilitet, lige muligheder for velfærd og et godt miljø, som et samfund, vi holder af, og som vi kan være bekendt at give videre til næste generation.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Op i modsætning til tidligere har vi i dag et meget godt grundlag at bygge på.

Med en fælles indsats er det faktisk lykkedes os at få styr på de store balanceproblemer. Ledigheden er mere end halveret, og underskuddet på betalingsbalancen og på de offentlige budgetter er vendt til solide overskud.

Det er faktisk ikke mange år siden, at det hed sig, at vi enten måtte leve med underskud på betalingsbalancen eller med stor ledighed. Men vi har vist, at sådan behøver det ikke at være, hvis vi løser opgaverne, inden de bliver til problemer. Vi kalder det også rettidig omhu.

Vi kan sætte os, og vi har sat os langsigtede mål, og til trods for, at ikke alt gik, som vi forventede, er det lykkedes i samarbejde med Folketingets partier at justere kursen og alligevel nå målene, og det er sket samtidig med, at vi har været i stand til at løse en lang række påtrængende opgaver i samfundet.

Det er også lykkedes at bryde den historiske sammenhæng imellem økonomisk vækst og miljøbelastning. Udledningen af CO₂, af SO₂ og en række andre farlige stoffer falder, selv om vi har vækst.

Vi skal sikre en holdbar udvikling i forhold til de kommende generationer, og en måde at vurdere det på er at se på det, der hedder den ægte opsparing. Det betyder, at vi ud over den almindelige forrentning af investeringer også skal tage hensyn til trækket på naturressourcerne. Og meget tyder på, at udviklingen herhjemme er bæredygtig, også målt på den ægte opsparing.

En sund økonomi i balance er forudsætning for at skabe gode sociale forhold og en miljømæssigt bæredygtig udvikling. Det er et meget centralt mål. Ressourcebevidstheden skal vi fortsat fremme, både i husholdningerne, i virksomhederne, i den private og i den offentlige sektor.

I EU har alle medlemslandene langt sundere økonomisk grundlag i dag end for bare 5 år siden. Der er en langt bedre koordinering og en langt mere afbalanceret økonomisk politik, fordi medlemslandene følger de fælles målsætninger, som de har sat sig i enighed.

12 lande om euroen giver en større stabilitet, alene fordi der ikke længere kan opstå spændinger imellem valutaerne i eurolandene, spændinger, som tidligere har belastet enkeltlandes økonomiske muligheder.

Vi så det f.eks. under Asien- og Ruslandkrisen, hvor euroen udgjorde et bolværk mod